

besatte områder. Også denne kommission har Israel afvist at modtage under henvisning til manglende gensidighed.

c) De „nye flygtninges“ tilbagevenden.

Kravet om, at Israel skal tillade de personer (ialt omkring 350.000), der flygtede efter 1967-krigen, at vende tilbage til de besatte områder, jfr. senest den under 23. generalforsamling vedtagne resolution 2452 A, blev som venteligt fremført med styrke fra arabisk side. Israel erindrede på sin side om, at sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967 udtrykkeligt anerkendte, at flygtningeproblemet var et element i en altomfattende fredsordning. Det ville være urealistisk at tro, at en storstilet tilbagevenden kunne finde sted, så længe der ikke var fremskridt hen imod en fredsordning.

Løvrigt var forholdet det, at lejrene på Jordans vestbred, som ganske vist nok havde ledig kapacitet, kun lå 10 km fra jordanske militære stillinger, og ofte havde været mål for jordanske artilleribombardementer, ligesom enheder af arabiske irregulære styrker specielt havde valgt dette område til at krydse våbenstiltandslinien. Hertil kom, at terroristorganisationerne anvendte flygtningelejrene til rekruttering og træning samt til opbevaring af våben, således at en fri indstrømning af flygtninge til vestbredden ville påvirke sikkerheden i området.

Israel brugte også det kendte argument, at de nye flygtninge ikke var rigtige flygtninge, idet de pågældende af egen fri vilje havde forladt området.

Sovjetunionen afviste de israelske forklaringer og mente, at aggressorer, der holdt fremmede områder besat, og undertrykte den indfødte befolkning, ikke kunne påkalde sikkerhedshensyn.

USA fremsatte en indtrængende opfordring til Israel om uden yderligere forsinkelse at lette en tilbagevenden af de mere end 350.000 nye flygtninge. Dette ville nok rejse sikkerhedsproblemer for Israel, men disse problemer måtte kunne begrænses gennem et omhyggeligt planlagt program for gennemførelsen af den på 23. generalforsamling vedtagne resolution 2452 A.

Storbritannien nøjedes i år med at konstatere, at håbet om en tilbagevenden for de nye flygtninge ikke var blevet opfyldt.

B. Det humanitære spørgsmål.

(UNRWA's virksomhed).

Selv om det humanitære som tidligere anført overskyggedes af det politiske, var der fra alle sider enighed om, at UNRWA's virksomhed var af udyrderlig værdi for flygtningene, så længe de underliggende politiske spørgsmål ikke var blevet løst. Generalkommissær Michelmore og hans stab høstede fra alle sider anerkendelse for det store arbejde, de havde udført under vanskelige politiske og økonomiske forhold.

Generalkommissæren fremhævede i sin introduktion til årsberetningen, at der medio 1969 var 1¼ million personer, der var berettiget til en eller anden form for bistand fra UNRWA. På grund af det loft, der af finansielle grunde er lagt over antallet af personer, der kan tildeles rationer, var der imidlertid omkring 300.000 flygtningebørn, som — skønt registreret som berettiget dertil — ikke fik rationer.

Opgaverne i forbindelse med opstilling af barakker i Østjordan og i Syrien (til de nye flygtninge) havde betydet en væsentlig belastning for UNRWA, men det var inden for uddannelses- og oplæringsfeltet, den største forøgelse af behovet for indsats var indtruffet. Antallet af indskrevne skoleelever var steget kraftigt i løbet af de to sidste år. Også presset på UNRWA's seminarer, hvortil Danmark har bidraget med teknisk bistand, var meget stort.

Hovedvægten i generalkommissærens beretning var imidlertid lagt på UNRWA's finansielle stilling, hvor generalkommissæren tegnede et mørkt billede. Med udgangen af 1969 ville alle UNRWA's reserver være opbrugt, og da organisationen i 1970 regnede med et underskud på ca. 5 millioner dollars, måtte der skrides til en nedsættelse af den bistand, der kunne ydes flygtningene. Det ville få alvorlige humanitære konsekvenser og kunne meget vel også påvirke den politiske situation uheldigt. Såfremt imidlertid lakunen ikke blev dækket gennem øgede bidrag, ville generalkommissæren tolke situationen derhen, at medlemslandene var indforstået med, at de nødvendige nedskæringer inden for alle hjælpeaktivitetsområder blev iværksat.

Den interesse, de mest direkte involverede lande viste generalkommissærens beret-